

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1171/2021
25.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина Владичин Хан, чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Трасе Србија“ АД Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 694/21 од 18.02.2021. године, у седници већа одржаној 25.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 694/21 од 18.02.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 694/21 од 18.02.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 166/20 од 14.12.2020. године, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.03.2017. до 18.07.2019. у појединачним месечним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 166/20 од 14.12.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2017. до 18.07.2019. године, на име разлике мање исплаћене накнаде по основу минулог рада исплати месечне износе са законском затезном каматом који су ближе наведени у изреци, све у року од 8 дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.720,00 динара, у року од 8 дана, а уколико не измири своју обавезу у року, дужан је да на износ трошкова за заступање од 42.000,00 динара плати и законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 694/21 од 18.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) - у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији предвиђеној наведеном одредбом (посебна ревизија), ради уједначавања судске праксе у погледу права запослених код туженог на исплату увећане зараде по основу минулог рада, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник ПЗП Врање АД. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/12 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД. У стечајном поступку наведено предузеће је продато Trace PZP Niš AD уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Даном 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над ПЗП Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Такође, стечајни управник је свим запосленима, па и тужиоцу, отказао уговор о раду 06.01.2015. године, сходно одредби члана 176. став 1. тачка 5. Закона о раду.

Trace PZP Vranje doo, чији је оснивач Trace PZP Niš AD је нови тужиочев послодавац на основу уговора о раду од 07.01.2015. године. Даном 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва Trace PZP Vranje doo друштву стицаоцу Trace PZP Niš ad и промењено име у Trace Srbija ad Niš. Тужиоцу је обрачуната и исплаћена увећана зарада по основу минулог рада код послодавца Trace PZP Vranje doo и туженог.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев на име увећања зараде по основу минулог рада налазећи да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. става 1. тачке 5) Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/15) јер ова норма тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. ставом 1. тачком 4) Закона о раду. Ово из разлога што након продаје стечајног дужника јесте дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац (тужени), али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па произлази да је остварен и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП Врање АД код кога је тужилац био запослен и туженог код кога је тужилац засновао радни однос, те из ових разлога тужиоцу припада право на увећану зараду по основу минулог рада.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је закључак нижестепених судова заснован на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкрутству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

С обзиром на наведене норме у конкретном случају као меродаван пропис примењује се Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. става 1. тачке 4) Закона о раду с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника.

Правилно је и основано указивање ревизије да тужилац не може да заснива основаност свог тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином, постоји јасна разлика.

Из наведених разлога, а применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, на основу чланова 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП, обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од

12.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије. Туженом није досуђена накнада трошкова судских такси јер захтев за накнаду није опредељен по врсти и износу у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић